

1/11 1954

Med tålmod og godt verktøy

For en som har fått våre dagers nervøse jag i fødsels-gave, som har lært at tid er penger nesten før han lærte hva penger er, som knapt kjenner en vare som ikke er serieframstilt i store fabrikanlegg er det en ren lise å møte et menneske som ikke har latt seg rive med av strømmen, som ikke spør hverken om tid eller penger og som har lært seg å sette pris på de nære ting.

I kirkebygda i Feiring, langt oppe i bratte lif og med en vidunderlig utsikt over det vakre mjoslandskapet, bor Halvor Brodshaug sammen med sin kone Anne. Den velstelte hagen forteller noe om menneskene som bor her. Små overraskende detaljer i form av et lite, fargerikt steinbed eller en liten velpleid grasplen — det er så en får følelsen av å stå overfor et velkomponert maleri. Det må ha vært et enormt arbeid å få til denne hagen i den bratte uren.

Men det var ikke for å studere hageanlegg vi besøkte Brodshaug, enda hagen kunne vært turen verd. Det går gjetord om Brodshaug som treskjærer — og etter å ha sett den imponerende samlingen kan vi forstå det. Brodshaugs treskjærerkunst preger hele hjemmet hans, enten det gjelder knaggen vi henger regnfrakken på ute i gangen eller langbordet inne i stua. Men det er så mye, og hver av tingene er et studium verd: Først vil en kanskje er blitt til lenestoler. Og kubbestolene med de vakre utskjæringene på ryggen. Og spillene — først og fremst Brods-

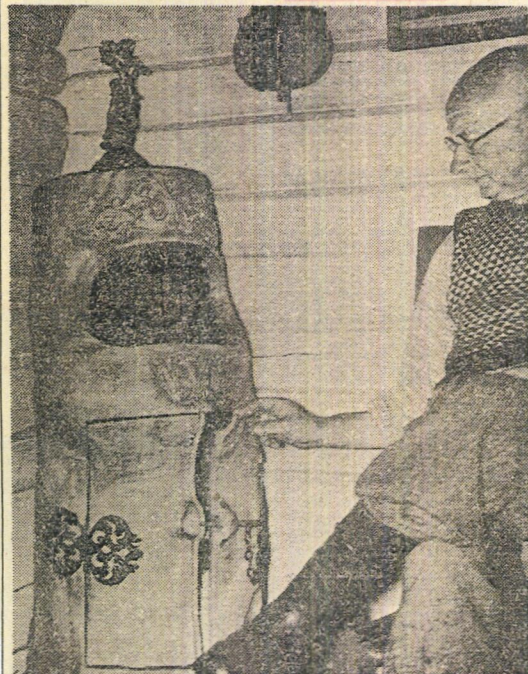
haugs gave til fru Anne da hun rundet 50 år. Det er skåret ut av ett trestykke og Brodshaug har selv komponert mønsteret. Naturligvis har han boller og fat i massevis. Særlig et bollesett, imponerer. Det er fem bolle, alle laget av samme trestykke eller kåte. Etter et maysommelig arbeid med verktøy spesielt laget for anledningen, har Brodshaug klart å sprengte de forskjellige stykkene fra hverandre. Det går årringer i kåtene nøyaktig som i trestammen, forteller han, og disse har han benyttet seg av. Nå passer de fem buklede bollene i hverandre som et bollesett av glass.

Alt i guttedagene begynte Brodshaug å arbeide med disse tingene.

— Det som i første rekke kreves er tålmod og godt verktøy, sier han. — Og så må en ha blikk for de egenskaper det trestykket en arbeider med har. En må lære seg til å kjenne treet, finne ut av det. Men lønne seg, det kan et slikt arbeid aldri. Det går altfor mye tid med. Jeg har solgt et par av arbeidene jeg har laget, forteller Brodshaug, men legger til at det angir han på.

Verktøyet må en helst lage selv, det kreves en uendelighet av forskjellige kniver og hoggjern, og en kan ikke få kjøpt det en trenger.

Ute på den store, lyse verandaen står en hjørnehylle. Den er laget av en stor forvridt almetrømme. På hyllen er det skåret inn denne teksten: Minne fra barkebrødsårene. Barken av dette almetre ble spist av sydfeiringer året 1810.

Dette originale skapet er skåret ut av en askestubbe. Ser en på dørene vil en se hvor fint Brodshaug har utnyttet de mulighetene stubben bod på. På toppen av skapet står et mer litterært arbeid.

dende verden. Derav hans dimen- uventede endringer av det dimen-